

Bolesław Ginter, Jan Burdukiewicz, Krzysztof Cyrek

Radoszyce, pow. Końskie

Informator Archeologiczny : badania 8, 15-16

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Obecne badania ratownicze objęły obszar 45 m². Wyniki potwierdziły spostrzeżenia poprzedniego badacza. Materiał zalegał w spągu dolnej serii piaszczysto-żwirowej, zalegającej poniżej 197,5 m n. p. m.

Na podstawie wstępnej analizy typologicznej materiału krzemienno wyróżniono 1 rdzeń, 4 narzędzia, w tym zgrzebło, narzędzie wnekowe oraz odlupki z retuszem i 13 odlupków krzemienno. Materiał jest silnie ogładzony, kilka okazów lekko spatinowanych. Wyjątkowy charakter stanowiska ze względu na stratyografię jak i materiał zabytkowy potwierdza słuszność objęcia go ścisłą ochroną prawną.

RADOSZYCE, pow. Końskie

Instytut Archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie

Badania prowadzili: dr hab. Bolesław Ginter /UJ/, mgr Jan Burdukiewicz z Uniwersytetu Wrocławskiego, mgr Krzysztof Cyrek /Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne w Łodzi/. Finansował Uniwersytet Jagielloński. Pierwszy sezon badań. Stanowisko piaszkowe schyłkowopaleolityczne.

Stanowisko usytuowane jest na płaskim, szerokim cyplu piaszczysto-żwirowego terenu Plebarki i jej prawobrzeżnego dopływu, przepływającego przez szerokie, podmokłe obniżenie. Górne poziomy tarasu tworzy gleba typu bielcowego z poziomem współczesnego humusu nakrytego w części stanowiska nawianym piaskiem, warstwą bielicy o miąższości do kilkunastu centymetrów i iluwium glebowym w postaci pomarańczowo-rudego piasku z widocznymi "kieszzeniami" sięgającymi do około 1 m poniżej obecnej powierzchni.

W wykopie o powierzchni około 330 m² odkryto inwentarz krzemienno liczący ponad 3.300 wyrobów. Spoczywały one w części na złożu wtórnym we współczesnej próchnicy i nawianym piasku, głównie jednak w poziomie iluwialnym, w układzie bezkrzemienno z możliwością wyróżnienia dwóch niewyraźnych, szerokoprzestrzennych skupień. Obok licznych odlupków z formowania i napraw rdzeni, a także dość licznych wiórów, natrafiono na kilkanaście rdzeni, z reguły wiórowych, najczęściej jednopiętowych. Narzędzia w liczbie prawie stu wykonane są w przewadze na wiórach. Najliczniej występują drapacze - smukłe, krępe i krótkie, przy sporym udziale form typowo tarnowiańskich; rylce różnych rodzajów; nieliczne pazury; półtyliczaki a także odlupki i wióry retuszowane. Do ciekawszych należą: tyliczak z retuszowaną podstawą i dwa fragmenty zapewne trzonków liściaków. Inwentarz jako całość nie posiada dobrych analogii w żadnym ze znanych

dotąd zespołów z terenu Polski. Brak w nim zasadniczo bardziej charakterystycznych form narzędzi. Spory udział elementów tarnowiańskich może sugerować przynależność do młodszej fazy schyłkowego paleolitu. Surowcem jest prawie wyłącznie krzemień czekoladowy, zarówno narzutowy jak i kopalniany.

STOBNICA-Trzymorgi, pow. Piotrków Trybunalski
Stanowisko 2

patrz
okres lateński

SZCZECIN-JEZIERZYCE
Stanowisko 19

Muzeum Narodowe w Szczecinie

Badania prowadził mgr Maciej Czarnecki. Finansowało Muzeum Narodowe w Szczecinie. Pierwszy sezon badań. Stanowisko młodszomezolityczne.

Stanowisko leży na prawym brzegu Płoni, na północnym krańcu osiedla Jezierzycy, na płaskiznach, zwyżkach w stropie, utworach południowej części Równiny Odrzańsko-Zalewowej /południowo-zachodni skraj Niziny Szczecińskiej/. Należy do kompleksu młodszomezolitycznych /a zapewne nawet późnomeszolitycznych/ stanowisk leżących między jeziorami Miedwie i Dąbie. Zostało odkryte w czasie badań powierzchniowych, prowadzonych przez Muzeum Narodowe w Szczecinie nad Płonią na odcinku Dąbie - Kołbacz, w październiku 1973 r.

Na przebadanym obszarze 75 m² zabytki krzemienne zalegały w glebie oraz w iluwium, do głębokości około 50 cm, sporadycznie nieco głębiej, w układzie bezkrzemienicowym. Ukazany materiał krzemienisty nawiązuje typologicznie do inwentarza, pochodzącego z Jezierzyc ze stanowiska o nieznanym obecnie lokalizacji /przedwojenne badania powierzchniowe/, opublikowanego w XVI t. Materiałów Zachodniopomorskich jako Jezierzycy, pow. Gryfino, który z kolei wykazuje podobieństwo do inwentarza tzw. grupy Ahlbeck, wyodrębnionej przez B. Gramscha, będącej według tego autora kontynuacją tradycji maglemoskiej w późnym mezolicie w zachodniej części basenu ujścia Odry.

Na omawianym stanowisku znaleziono również nieliczne fragmenty różnowiekowej ceramiki, w tym przepalony fragment małej misy, która być może ma związek z ceramiką wstęgową. Jeśli klasyfikacja jest trafna wymieniony fragment może być pomocniczym elementem w datowaniu stanowiska, a także dowodem na istnienie w tym rejonie kontaktów między autochtonicznymi grupami mezolitycznymi i wczesnymi rolnikami, należącymi